

Χρήστος Χρυσόπουλος

Άννα Βέρα

Στο νέο του βιβλίο Άννα Βέρα ο Χρήστος Χρυσόπουλος επιχειρεί μια διπλή σύζευξη. Από τη μια μεριά, οι ιδιότητες του συγγραφέα και του φωτογράφου συνδυάζονται σε ένα «ανοιχτό» ποιητικό κείμενο που, φέρνοντας σε επαφή λόγο και εικόνα, ισορροπεί ανάμεσα στη μυθοπλασία και τον εσωτερικό συλλογισμό. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, ο Χρυσόπουλος συμπλέκει στοιχεία της δικής του προσωπικής μνήμης με την ιστορία μιας ηλικιωμένης γυναίκας που γνώρισε σε ένα ταξίδι, προσεγγίζοντας τη διεργασία της ενσυναίσθησης: με ποιον τρόπο κατασκευάζουμε τον αληθινό εαυτό μας προσομοιώνοντας διαρκώς τον άλλο. Επινοώντας μια ιστορία γύρω από ένα υπαρκτό –μολονότι άγνωστο– πρόσωπο, ο Χρυσόπουλος επιστρέφει στη συνείδηση των πρωταρχικών συστατικών της ανθρώπινης συλλογικότητας: τη μνήμη, την απώλεια, τη λήθη και την αναγνώριση της δυνατότητας να συνδεθούμε με τον άλλο.

«Πριν από μερικά χρόνια έζησα για λίγο σε ένα παράξενα σκοτεινό σπίτι στην Ουγγαρία. Επισκέπτης στον ίδιο χώρο όπου είχε ξοδευτεί μια άλλη ζωή. Ονομαζόταν Άννα Βέρα και βρήκα μερικές φωτογραφίες της αφημένες σε ένα συρτάρι. Ερήμην της, μετά τον θάνατό της, μου είχε προσφέρει τη φιλοξενία εκείνη που μόνο οι απόντες μπορούν να προσφέρουν. Επιστρέφοντας από εκεί, έφερα μαζί μου κάποιες εικόνες και τους ήχους μερικών παράξενων λέξεων. Ένα είδος σουβενίρ. Όπως το όνομα Άννα Βέρα, που είναι την ίδια στιγμή γνωστό και άγνωστο. Καιρός να ανταποδώσω τη φιλοξενία στην Άννα Βέρα. Καιρός να επινοήσω τη δική της ζωή».

Το βιβλίο Άννα Βέρα συμπληρώνεται από την έκθεση [En\[Syn\] aethesis / Anna Vera](#) και φιλοξενείται στο υποσκήνιο του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά έως τις 3 Ιανουαρίου 2016.

Ο Χρήστος Χρυσόπουλος (1968) έχει εκδώσει 14 βιβλία, ασχολείται με διαφορετικά είδη λογοτεχνίας (πεζογραφία, δοκίμιο, χρονικό), με τη θεωρία και με τη φωτογραφία. Έχει βραβευτεί με το Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών (2008) και με τα γαλλικά βραβεία Prix Laure Bataillon (2014) και Prix Ravachol (2013). Το 2015 η Γαλλική Δημοκρατία του απένειμε τον τίτλο του Ιππότη των Γραμμάτων και των Τεχνών. Είναι μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Πολιτισμού (ECP) και της Ευρωπαϊκής Ένωσης Συγγραφέων (SEUA), καθώς και fellow του διάσημου Iowa Writers' Program (IWP). Το 2014 το γαλλογερμανικό κανάλι ARTE του αφιέρωσε ένα ωραίο τηλεοπτικό πορτρέτο. Έχει συνεργαστεί με πολλούς performers και εικαστικούς στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έχει δώσει διαλέξεις και έχει συμμετάσχει σε δεκάδες φεστιβάλ στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Τα βιβλία του κυκλοφορούν μεταφρασμένα σε δώδεκα γλώσσες.

Ατομικές Εκθέσεις

Disjunction / Η συνείδηση του πλάνητα (Αθήνα: ArtWall Gallery)

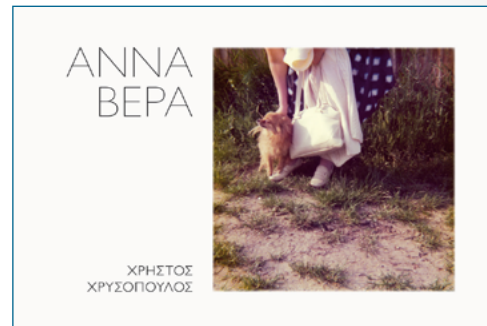
My mother's Silence (Αθήνα: Μουσείο Άλεξ Μυλωνά, Άμφισσα: The Symptom Projects-Οικία Δελμούζου)

Disjunction (Μασσαλία: MuCEM, Παρίσι: Galerie Desmos)

Encounters (Ρέικιαβικ: Contemporary Art Museum - με την Diane Neumaier)

The Black Dress (Νιου Τζέρσεϊ: RCIPP - με την Diane Neumaier)

Idiolexicon (Πράγα: The centre for metamedia)

ISBN: 978-618-82219-2-5
Σελ. 32, τιμή με ΦΠΑ: € 8
Σχήμα: 23,8x16εκ.

ΔΙΑΘΕΣΗ:

Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ

και Δημοτικό Θέατρο Πειραιά

Παραγωγή: **fairead**

Σχεδιασμός: **ty[π]o** / Περικλής Δουβίτσας

Διόρθωση: **hy[φ]en** / Ελένη Ζαφειρούλη

1η έκδοση, Οκτώβριος 2015

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Φως υπό γωνία

Αρκετά κρύφτηκα. Ήρθε η ώρα να ανοίξω τα χαρτιά μου. Το ξέρω ότι δεν είκες καταλάβει τίποτα. Αυτή τη στιγμή θα σου αποκαλύψω, δίχως σχέδιο και χωρίς πολλές λέξεις, αυτό που από καιρό γνώριζα στα κρυφά. Ο άνθρωπος είναι ένα κομμάτι ήρεμης πλαγιάς σε καθαρό ουρανό. Δεν είναι τα σύννεφα, τα περαστικά πουλιά, τα αεροπλάνα, ο χαρταετός... Όλα ετούτα υπάρχουν πραγματικά. Είναι ο καθρέφτης πάνω από το κορτάρι. Όλα αυτά τα έμαθα κοιτάζοντας επίμονα τον ουρανό. Κανείς δεν φαντάζεται ότι θα μπορούσα να έχω αυτές τις σκέψεις μέσα μου. Με κοιτούν και δεν βλέπουν. Η εμφάνισή μου τους ξεγελά. Αισθάνομαι κάπως διάφανη. Ή ίσως μασκαρεμένη.

10 Άννα Βέρα

Βάθος πεδίου

«Κοιτώ αυτόν τον πίνακα και σκέφτομαι αν άραγε τα βουνά μπορούν να κινηθούν», είπε ο γραμματέας απειθυνόμενος στον κύριο Γκούρινα.
«Εξαρτάται ποιον ρωτάτε», απάντησε εκείνος.
«Ας πούμε λοιπόν ότι ρωτώ εσάς».
«Σε αυτή την περίπτωση εξαρτάται για ποιο βουνό μιλάμε».
«Εσείς τι λέτε»;
«Ας υποθέσουμε ότι πολλά βουνά πολύ ευχαρίστως θα σήκωναν τα πρανή τους και θα έφευγαν. Τα βουνά έχουν κάθε δικαίωμα να σηκωθούν και να φύγουν».
«Και τι λέτε: Υπάρχει πιθανότητα να αντιδράσουν όλα τα βουνά με αυτόν τον ίδιο τρόπο»;
«Δεν το πιστεύω. Δεν νομίζω ότι όλα τα βουνά θα κάνουν το ίδιο. Κάποια βουνά είναι περισσότερο θαρραλέα από άλλα».
«Εξηγηθείτε, παρακαλώ».
«Αυτά είναι τα βουνά που θα μείνουν».
«Και τα βουνά που θα φύγουν θα τα λέγαμε δειλά βουνά»;
«Μπορείτε να τα αποκαλέσετε όπως θέλετε. Εγώ απλά λέω ότι κάποια είναι καλύτερα από άλλα».
«Και τι ονόματα βουνά νομίζετε ότι είναι το δικό μας»;
«Αναμφίβολα ένα γενναίο βουνό».
«Ναι».

Δεν νομίζω ότι
βγει ο μάγος».

Γενική πληθυντικού

Μένουν μόνο οι αναμνήσεις των σπιτιών.

Το πρώτο ήταν το ισόγειο μιας διπλοκατοικίας με κήπο. Η σκόνη κάλυπτε τα πατώματα. Δεν είχε παράθυρα παρά μόνο μπαλκονόπορτες. Έξω έπαιζαν διαρκώς τα παιδιά της γειτονιάς.

Το δεύτερο ήταν ένα διαμέρισμα του τρίτου ορόφου. Απίστευτα στεγνό και άχρωμο. Μοναδικό πλεονέκτημα τα παγωμένα πατώματα το καλοκαίρι. Τα φώτα του δρόμου έμοιαζαν από το ύψος του μπαλκονιού σαν κίτρινοι λεκέδες στην άσφαλτο.

Το τελευταίο καταφύγιο ήταν ένα μάλλον πολιτισμένο διαμέρισμα. Βιβλία στους τοίχους και πίνακες. Ένα κρεβάτι, το στερεοφωνικό, η τηλεόραση με τη φωτεινή οθόνη. Το κουδούνισμα του τηλεφώνου από το διπλανό διαμέρισμα διαπερνούσε τον τοίχο με κρυστάλλινη καθαρότητα. Ακόμα το ακούω.

Δεν υπάρχει πλέον άλλο σώμα να δισταυρωθεί μαζί μου στους διαδρόμους αυτού του σπιτιού.

24 Άννα Βέρα

Άνευ αντικειμένου

Και τώρα είναι ακόμα χειμώνας, κι αυτός ο απαίσιος καιρός βρίσκεται διαρκώς στα όρια της άνοιξης, αλλά μοιάζει ανίκανος να κάνει το πέρασμα. Ο χειμώνας δεν είναι σήμα λόγου. Ο ήλιος έχει σπάσει σε χιλιάδες κομματάκια. Όπως οι λευκές κηλίδες χιονιού που αντιστέκονται στο σκιερό κορτάρι. Τι απαίσιο κρύο έχουμε φέτος. Ακόμα και οι λέξεις πέφτουν παγωμένες και νεκρές στο χώμα μόλις βγουν απ' το στόμα και προσπαθούμε μάταια να τις μαζέψουμε στις άκρες των πεζοδρομίων. Το να είσαι μόνος τον χειμώνα μοιάζει λίγο με θάνατο. Πρέπει να βρεις το κουράγιο να σκέφτεσαι τον χειμώνα με ευχάριστο τρόπο. Το κουράγιο είναι το παιδί. Ο χειμώνας προσφέρει μόνο εφήμερες ανακουφίσεις κι εγώ μοιάζω να έχω αναπτύξει ένα δεύτερο πρόσωπο. Το όνομά μου, θαρρείς, έχει γίνει διττό. Κάτι όμως με ενοχλεί. Νομίζω είναι η φωνή μου, που μένει η ίδια και για τις δύο εκδοχές μου. Και τα δυο πρόσωπα μιλάνε με την ίδια χροιά. Η κατάσταση δεν μου αφήνει περιθώρια επιλογής. Τώρα είμαι η μία φωνή. Τώρα η άλλη. Μόνο εγώ αντιλαμβάνομαι τη μεταλλαγή. Στους άλλους δεν γίνεται αντιληπτό ότι μιλούν διαφορετικοί άνθρωποι.

26 Άννα Βέρα

Ενδόξει Νεφέλη